

DE VERDWIJNING VAN STEPHANIE MAILER

JOËL DICKER BIJ DE BEZIGE BIJ

De waarheid over de zaak Harry Quebert
Het boek van de Baltimores

Joël Dicker

*De verdwijning van
Stephanie Mailer*

Vertaald door Manik Sarkar

2019

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Copyright © Éditions de Fallois, 2018
Copyright Nederlandse vertaling © 2019 Manik Sarkar
Oorspronkelijke titel *La Disparition de Stephanie Mailer*
Oorspronkelijke uitgever Éditions de Fallois, Parijs
Omslagontwerp bij Barbara
Omslagillustratie © Lighthouse Hill, 1927 (oil on canvas), Hopper,
Edward (1882-1967) / Dallas Museum of Art, Texas, USA / gift of Mr. and
Mrs. Maurice Purnell / Bridgeman Images
Foto auteur Jeremy Spierer
Vormgeving binnenwerk CeevanWee, Amsterdam
Druk Bariet Ten Brink, Meppel
ISBN 978 94 031 4950 9
NUR 302

debezigebij.nl

Voor Constance

Beste lezer,

Voordat u in deze roman duikt wil ik eer betonen aan Bernard de Fallois, mijn uitgever, die ons in januari 2018 heeft verlaten.

Een uitzonderlijk mens met een buitengewoon talent voor het uitgeversvak. Ik heb alles aan hem te danken. Hij bood me de kans van mijn leven. Ik zal hem verschrikkelijk missen.

En nu gaan we lezen!

*Over de gebeurtenissen van
30 juli 1994*

Alleen mensen die bekend zijn in de Hamptons, een streek in de staat New York, zijn op de hoogte van wat er op 30 juli 1994 gebeurde in Orphea, een kleine, chique badplaats aan de Atlantische Oceaan.

Op die avond ging Orphea's allereerste theaterfestival van start, en die gebeurtenis, die nationale aandacht kreeg, trok een aanzienlijk publiek. Al aan het einde van de middag dromden de toeristen en de plaatselijke bevolking samen in de hoofdstraat om de feestelijkheden bij te wonen die door de gemeente waren georganiseerd. De woonwijken stroomden zo leeg dat het wel spooksteden leken: er waren geen wandelaars op de stoep, geen stelletjes op de veranda's, geen rol-schaatsende kinderen op straat, niemand in de tuinen. Iedereen was naar de hoofdstraat gegaan.

In de uitgestorven wijk Penfield was rond acht uur 's avonds het enige teken van leven een auto die langzaam door de verlaten straten reed. Aan het stuur zat een man die met paniekerige ogen de trottoirs afspeurde. Hij had zich nog nooit zo alleen gevoeld. Hij zag niemand die hem kon helpen. Hij had geen idee wat hij moest beginnen. Hij was wanhopig op zoek naar zijn vrouw: ze was na het joggen niet thuisgekomen.

Onder de weinige bewoners die op die eerste avond van het festival hadden besloten thuis te blijven waren Samuel en Meghan Padalin. Ze waren er niet in geslaagd om kaartjes te bemachtigen voor het openingsstuk – er had een ware stormloop op de loketten plaatsgevonden – en ze zagen er geen brood in zich in de hoofdstraat en op

de boulevard in het openbare feestgedruis te storten.

Aan het einde van de dag, tegen halfzeven, was Meghan gaan joggen, zoals iedere dag. Behalve op zondag, wanneer ze haar lichaam rust gunde, rende ze iedere avond hetzelfde rondje: ze ging weg van huis en rende door Penfield Street naar Penfield Crescent die in een halve cirkel om een parkje lag. Ze stopte bij het gras om wat oefeningen te doen – altijd dezelfde – en nam dan weer dezelfde weg naar huis. Het rondje duurde precies drie kwartier. Vijftig minuten, als ze langer oefeningen deed. Nooit meer dan dat.

Om halfacht begon het Samuel Padalin op te vallen dat zijn vrouw er nog niet was.

Om kwart voor acht begon hij ongerust te worden.

Om acht uur ijsbeerde hij door de woonkamer.

Om tien over acht hield hij het niet meer uit en stapte hij in de auto om de buurt te verkennen. Het leek hem het meest logisch om Meghans vaste route te volgen, dus dat deed hij.

Hij sloeg Penfield Street in en reed naar Penfield Crescent, waar de weg zich splitste. Het was twintig over acht. Geen levende ziel te bekennen. Hij stopte een ogenblik om het park af te speuren, maar hij zag niemand. Toen hij weer optrok zag hij een omtrek op het trottoir. Eerst dacht hij dat het een stapel kleren was. Toen begreep hij dat het een lichaam was. Met bonzend hart sprong hij de auto uit: het was zijn vrouw.

Aan de politie zou Samuel Padalin zeggen dat hij eerst dacht dat ze door de hitte onwel was geworden. Dat hij bang was dat ze een hartaanval had gekregen. Maar toen hij dichterbij haar kwam, zag hij het bloed en het gat achter in haar schedel.

Hij begon te brullen, riep om hulp, wist niet of hij bij zijn vrouw moest blijven of weg moest rennen en op de deuren bonzen om de hulpdiensten te laten bellen. Zijn ogen deden het niet, hij had het gevoel dat zijn benen hem niet meer konden dragen. Uiteindelijk trok zijn geroep de aandacht van een bewoner van een parallelle straat, die het alarmnummer belde.

Een paar minuten later vergrendelde de politie de buurt.

Een van de eerste agenten ter plekke ontdekte bij het afzetten van

de plaats delict dat de voordeur van het huis van de burgemeester – vlak bij het lichaam van Meghan – halfopen stond. Geïntregerd liep hij ernaartoe. Hij zag dat de deur was opengebroken. Hij haalde zijn wapen uit de holster, sprong op het bordes en maakte zich bekend. Hij duwde de deur met zijn voet open en zag een vrouwenlijk in de gang. Hij riep direct om versterking; toen drong hij langzaam door in het huis, met zijn wapen in zijn hand. Rechts van hem, in een kleine huiskamer, ontdekte hij tot zijn afgrijzen een kinderlichaam. Uiteindelijk vond hij in de keuken de burgemeester, badend in zijn bloed, ook vermoord.

Het hele gezin was afgeslacht.

EERSTE DEEL

In de afgrond

-7

Verdwijning van een journaliste

Maandag 23 juni – dinsdag 1 juli 2014

JESSE ROSENBERG

Maandag 23 juni 2014

*33 dagen voor de première van het eenentwintigste theaterfestival
van Orphea*

De eerste en laatste keer dat ik Stephanie Mailer zag, was op een kleine receptie ter ere van mijn vertrek bij de Staatspolitie van New York, waar ze ook naartoe was gekomen.

Die dag verzamelde een menigte agenten van alle brigades zich onder de middagzon, tegenover het houten podium dat bij belangrijke gebeurtenissen op de parkeerplaats van het districtscentrum van de Staatspolitie werd opgericht. Ik stond op het podium, samen met majoor McKenna, mijn commandant, die me in mijn hele carrière had begeleid en die me uitgebreid prees.

‘Jesse Rosenberg is een jonge politiekapitein, maar hij heeft duidelijk heel veel haast om weg te gaan,’ zei de majoor, wat bij de aanwezigen gelach ontlokte. ‘Ik had nooit kunnen denken dat hij eerder dan ik zou vertrekken. De wereld zit niet goed in elkaar: mij zou iedereen graag zien vertrekken maar ik blijf, terwijl iedereen Jesse hier zou willen houden, en hij vertrekt.’

Ik was vijfenvertig jaar en ik ging rustig en gelukkig uit dienst. Na drieëntwintig dienstjaren had ik besloten gebruik te maken van de mogelijkheid om met pensioen te gaan om een project tot een goed einde te brengen dat me al heel lang ter harte ging. Ik moest nog een week werken: tot 30 juni. Daarna zou een nieuw hoofdstuk van mijn leven beginnen.

‘Ik herinner me Jesses eerste grote zaak,’ vervolgde de majoor. ‘Een afschuwelijke viervoudige moord die hij op briljante wijze oploste, terwijl niemand van de brigade hem daartoe in staat achtte. Hij was nog een broekie. Toen begreep iedereen direct uit welk hout Jesse

was gesneden. Iedereen die met hem omging, merkte dat hij een rechercheur was zonder weerga, en ik durf zelfs te beweren dat hij de beste van ons allemaal was. “Kapitein 100%” doopten we hem, omdat hij alle onderzoeken waaraan hij werkte tot een goed einde bracht, wat van hem een unieke rechercheur maakt. Een politiemans die wordt bewonderd door zijn collega’s, een expert die regelmatig wordt geraadpleegd en die al jarenlang lesgeeft aan de academie – Jesse, laat me je dit vertellen: we zijn allemaal al twintig jaar jaloers op je!’

De aanwezigen barstten opnieuw in lachen uit.

‘We hebben niet precies begrepen wat dat nieuwe project van je inhoudt, Jesse, maar we wensen je veel succes, wat het ook is. Weet dat we je zullen missen – de agenten zullen je missen, maar ook hun vrouwen, die alle politiebraderieën afstruinden om je aan te gapen.’

De speech werd onthaald op een donderend applaus. De majoor omhelsde me hartelijk en toen stapte ik van het podium af om al die mensen te begroeten die zo vriendelijk waren geweest om te komen, voordat ze zich op het buffet zouden storten.

Toen ik een ogenblik alleen was, werd ik aangesproken door een heel knappe vrouw van begin dertig; ik kon me niet herinneren dat ik haar ooit had ontmoet.

‘Dus u bent die beroemde Kapitein 100%,’ zei ze innemend.

‘Dat schijnt,’ antwoordde ik, en ik glimlachte. ‘Kennen wij elkaar?’

‘Nee. Stephanie Mailer. Ik ben journaliste bij de *Orpheus Chronicle*.’

We schudden elkaar de hand. Toen zei ze: ‘Vindt u het goed als ik u Kapitein 99% noem?’

Ik fronste.

‘Bedoel je dat ik een van mijn onderzoeken niet heb opgelost?’

Als enig antwoord haalde ze uit haar tas een fotokopie van een krantenknipsel uit de *Orpheus Chronicle*, gedateerd 1 augustus 1994. Ze gaf het aan me.

VIERVOUDIGE MOORD IN ORPHEA:
BURGEMEESTER EN ZIJN GEZIN VERMOORD

Op zaterdagavond is Joseph Gordon, de burgemeester van Orphea, samen met zijn vrouw en hun tienjarige zoon in huis vermoord. Het vierde slachtoffer is Meghan Padalin, tweeëndertig jaar. De vrouw, die op het moment van het misdrijf aan het joggen was, was waarschijnlijk een toevallige getuige. Ze is midden op straat doodgeschoten, voor het huis van de burgemeester.

Ter illustratie stond bij het artikel een foto van mij en Derek Scott, mijn toenmalige partner, op de plaats delict.

‘Waar wil je heen?’ vroeg ik.

‘Dat u die zaak niet hebt opgelost, kapitein.’

‘Waar heb je het over?’

‘U hebt in 1994 de verkeerde opgepakt. Ik dacht dat u dat wel zou willen weten voordat u bij de politie vertrekt.’

Eerst dacht ik dat het een slechte grap van mijn collega's was, toen begreep ik dat Stephanie bloedserieus was.

‘Heb je hier zelf onderzoek naar gedaan?’ vroeg ik.

‘In zekere zin wel, kapitein.’

“In zekere zin”? Als je wilt dat ik je geloof, zul je met iets meer moeten komen.’

‘Ik vertel de waarheid, kapitein. Zo meteen heb ik een afspraak, en dan krijg ik onweerlegbare bewijzen in handen.’

‘Een afspraak met wie?’

‘Kapitein,’ zei ze geamuseerd. ‘Ik ben geen beginner. Dit is een primeur waarvan je als journalist niet het risico wilt lopen dat je hem kwijtraakt. Ik beloof dat ik mijn resultaten met u zal delen als de tijd daar rijp voor is. In de tussentijd wil ik u om een gunst vragen: ik wil toegang tot het archief van de Staatspolitie.’

‘Noem je dat een gunst? Ik noem dat chantage!’ riposteerde ik. ‘Kom eerst maar met die resultaten, Stephanie. Dit zijn forse beschuldigingen.’

‘Daar ben ik me van bewust, kapitein Rosenberg. En juist daarom heb ik geen zin om door de Staatspolitie aan de kant gezet te worden.’

‘Mag ik je eraan herinneren dat je verplicht bent om nuttige informatie waarover je beschikt met de politie te delen? Dat is de wet. Ik zou ook een huiszoeking op de redactie kunnen vorderen.’

Mijn reactie leek Stephanie teleur te stellen.

‘Jammer dan, Kapitein 99%,’ zei ze. ‘Ik had gedacht dat het u zou interesseren, maar kennelijk bent u met uw gedachten al bij uw pensioen en dat nieuwe project waar de majoor het in zijn speech over had. Wat gaat u doen? Een oude boot opknappen?’

‘Dat zijn jouw zaken niet,’ antwoordde ik kortaf.

Ze haalde haar schouders op en deed alsof ze wegliep. Ik wist zeker dat ze blufte, en inderdaad bleef ze na een paar stappen staan. Ze draaide zich om.

‘De oplossing lag vlak voor uw neus, kapitein Rosenberg. U hebt hem alleen niet gezien.’

Ik was geïrriteerd en geïntrigeerd tegelijk.

‘Ik ben bang dat ik je niet volg, Stephanie.’

Ze hield haar hand voor mijn ogen.

‘Wat ziet u, kapitein?’

‘Een hand.’

‘Terwijl ik mijn vingers liet zien,’ zei ze.

‘En toch zag ik je hand,’ herhaalde ik, nog steeds zonder haar te begrijpen.

‘En dat is het hem,’ zei ze. ‘U zag wat u wilde zien, niet wat u kon zien. Dat hebt u twintig jaar geleden verkeerd gedaan.’

Het waren haar laatste woorden. Ze ging weg en liet me alleen met het raadsel, haar visitekaartje en een kopie van het artikel.

Bij het buffet zag ik Derek Scott, mijn voormalige partner, die nu wegteerde bij de administratieve dienst. Ik liep snel naar hem toe om het artikel te laten zien.

‘Je bent geen spat veranderd, Jesse,’ zei hij met een glimlach, terwijl hij het oude knipsel geamuseerd bekeek. ‘Wat wilde dat kind?’

‘Ze is journaliste. Volgens haar hebben we ons in 1994 vergist. Zaten we ernaast. Hebben we de verkeerde opgepakt.’

‘Wat?’ bracht Derek uit. ‘Dat slaat echt nergens op.’

‘Weet ik.’

‘Wat zei ze precies?’

‘Dat de oplossing recht voor onze neus lag en dat we die niet hebben gezien.’

Derek stond paf. Hij leek ook ongerust, maar hij besloot het uit zijn hoofd te zetten.

‘Ik geloof er niks van,’ bromde hij ten slotte. ‘Gewoon een tweederangs journaliste die goede sier wil maken.’

‘Misschien,’ antwoordde ik peinzend. ‘Misschien ook niet.’

Ik keek de parkeerplaats rond en ik zag Stephanie haar auto instappen. Ze zwaaide en riep: ‘Tot gauw, kapitein Rosenberg.’

Maar er kwam geen gauw.

Want die dag was de dag dat ze verdween.

DEREK SCOTT

Ik herinner me de dag dat die hele zaak begon. Het was een zaterdag, 30 juli 1994.

Jesse en ik hadden avonddienst. Om te eten waren we bij de Blue Lagoon gestopt, een populair restaurant waar Darla en Natasha in de bediening werkten.

In die tijd waren Natasha en Jesse al jaren bij elkaar. Darla was een van haar beste vriendinnen. Ze waren van plan om met z'n tweeën een restaurant te beginnen en daar stopten ze al hun tijd in. Ze hadden al een locatie gevonden en waren nu bezig om de vergunningen rond te krijgen. 's Avonds en in het weekend werkten ze bij de Blue Lagoon in de bediening en ze zetten de helft van hun inkomsten opzij om die in hun toekomstige zaak te steken.

In de Blue Lagoon hadden ze maar al te graag bedrijfsleider willen worden of in de keuken willen staan, maar de eigenaar zei: 'Die lieve snoetjes en leuke kontjes van jullie horen in de zaal thuis. En jullie hebben niets te klagen, want met die fooien verdien je heel wat meer dan wat je ooit in de keuken zou krijgen.' Daarin had hij geen ongelijk: veel klanten kwamen alleen in de Blue Lagoon om door hen bediend te worden. Ze waren knap, vrolijk en vriendelijk. Ze hadden alles mee. Het leed geen enkele twijfel dat hun restaurant een doorslaand succes zou worden, en iedereen had het er al over.

Darla was single. En ik moet bekennen dat ik sinds onze eerste ontmoeting aan niets anders meer dacht dan aan haar. Ik zeurde bij Jesse om bij de Blue Lagoon koffie te drinken als Natasha en Darla aan het werk waren. En als ze bij Jesse afspraken om aan hun restau-

rant te werken, kwam ik onuitgenodigd langs om Darla te charmeren, wat maar half lukte.

Tegen halfnegen 's avonds op die bewuste 30 juli zaten Jesse en ik aan de bar te eten, terwijl we vrolijk kletsten met Natasha en Darla die om ons heen draaiden. Plotseling gingen onze piepers tegelijk af. We keken elkaar ongerust aan.

'Als jullie piepers tegelijk afgaan, moet er wel iets ernstigs aan de hand zijn,' merkte Natasha op.

Ze wees ons de munttelefoon van het restaurant en een toestel dat op de bar stond. Jesse liep naar de cabine, ik nam het bartoestel. Het waren twee korte gesprekken.

'Een oproep aan alle eenheden vanwege een viervoudige moord,' zei ik tegen Natasha en Darla toen ik had opgehangen; ik haastte me naar de deur.

Jesse trok zijn jas aan.

'Schiet op,' riep ik hem toe. 'De eerste recherche-eenheid die ter plekke is, krijgt de zaak toegewezen.'

We waren jong en ambitieus. Samen maakten we kans op ons eerste onderzoek van enige omvang. Ik was een meer ervaren politieman dan Jesse en ik was al sergeant. Mijn meerderen waardeerden me enorm. Iedereen zei dat ik een prachtige politiecarrière voor de boeg had.

We renden over straat naar de auto en we sprongen erin, ik aan de bestuurderskant, Jesse aan de passagierskant.

Ik scheurde weg en Jesse pakte het zwaailicht dat op de vloer stond. Hij zette het in werking en plaatste het door het open raam op het dak van de onopvallende wagen, zodat het een rood schijnsel door de duisternis wierp.

Zo is het allemaal begonnen.

JESSE ROSENBERG

*Donderdag 26 juni 2014
30 dagen voor de première*

Ik had gedacht dat ik mijn laatste week bij de politie door de gangen zou dwalen en koffie zou drinken met mijn collega's bij wijze van afscheid. Maar nu zat ik al drie dagen van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat opgesloten op mijn kantoor, gebogen over het onderzoeksdossier van de viervoudige moord uit 1994, dat ik uit de archieven tevoorschijn had gehaald. Het bezoek van die Stephanie Mailer had me een knauw gegeven: ik kon aan niets anders denken dan aan dat artikel en aan wat ze had gezegd: 'De oplossing lag vlak voor uw neus. U hebt hem alleen niet gezien.'

Toch leek het erop dat we niets over het hoofd hadden gezien. Hoe meer ik de zaak herkauwde, hoe meer ik er gerust op was dat het een van de grondigste onderzoeken uit mijn loopbaan was: alle aanwijzingen klopten, het bewijs tegen de man die we als moordenaar hadden aangemerkt was overweldigend. De ernst en toewijding waarmee Derek en ik te werk waren gegaan, waren onberispelijk. Ik vond niet het kleinste foutje. Hoe zouden we dan de verkeerde als schuldige hebben kunnen aanwijzen?

Juist die middag kwam Derek aanzetten op mijn kantoor.

'Waar ben jij mee bezig, Jesse? Iedereen zit in de kantine op je te wachten. De collega's van het secretariaat hebben een taart voor je gebakken.'

'Ik kom zo, Derek. Sorry, maar ik ben er met mijn hoofd niet bij.'

Hij keek naar de papieren die op mijn bureau lagen, pakte er een-tje op en riep uit: 'Zeg, je gaat me toch niet vertellen dat je die flauwekul van die journaliste serieus neemt?'